

046 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige vereniging "Sliedrecht")

Langs de lijn (slot)

Mit Hemelvaertsdag, of Pinkstere, gonge we mit vaoders langs de lijn lôope. Iedere Sliedrechter die hier gekipt en gebroeid is, weet netuurlijk percies dat daer de spoorlijn mee bedoeld wier, maor 'k vraeg me af of de jongere generaosie dat wel zel wete. We koierde dan hêêlemael van Baonhoek tot 't stesjon. Daer vlakbij hà-je een klaaine uitspanning; die hiettende in de volksmond "De planke kêêt". 't Was 'n houte kefeechie, mit 'r achter een schommel en 'n wip voor de krooi. As 'k 'r an trugdenk, was 't aagelijk maor 'n aaremoejig spullechie, mor voor ons kaainers was 't daer 't aainde. Me vaoder dronk daer een glaosie bier en rustte een hortie uit. Wij kregene een glaosie limenaode, waer vader zô netjies "grinnediene" tege zee. Aales bij mekaor maakte dat 't voor ons een onvergetelijke fêêstdag wier.

Langs d'n aandere kant van de lijn liepe we dan weer trug; onderweeg wouwe we netuurlijk nog 's meulentjie draaie bij de meulentjies. Je kan begriipe dat 'langse lijn' ideaol was om te wandele, omdat 't 'r zô lekker stillechies was. Veraal op zaeterdag- en zondagaevend liepe d'r hêêl wat 'stellechies'. Daer zelle niet allêen de Baonhoekers, mor aale Sliedrechtener wel hêêl besondere herinneringe an hebbe!

Vlak onder de spoorbrug op de Rivierdijk, waer nou de benzinepomp is, lagge twêê grôôte grindhôte; die wazze voor 't onderhoud van d'n dijk, want die was toe nog niet geasfalteerd. Soms sting daer ok 'n weunwaoge, mêestal mor voor 'n nachie of twêê, drie. Je had toe ok al een weunwaogekamp hoor, achter an de Stationsweg, drek links langs de slôôt van de Prelweg. Maor in de tijd van d'n hooibouw sting d'r onder de spoorbrug, op d'n dijk een hêêl mooie weunwaoge, wit gevaarfd mit kopere lantaerns.

D'n aigenaer van die waoge verkocht dan houte hooirijve en gong daermee d'n boer op. Zôdoende bleve die loi daer dan 'n tijdjie staon. Azze we naer school gonge, bleve we daer aaltijd 'n tijdjie staon kijke. De vrouw zat dikkels op 't trappie van de waoge en praotte dan wat mit ons. Ze had 'n klaain wit poedeltjie. We gluurde dan naer binnene en keke onze ôôge uit omdat het daer zô netjies was. Veul mooier dan in onze aage huisies. Ok binne had ze aarg veul koper. Die witte waoge lekende voor ons wel iets uit 'n sprooksie... Saeterdags gonge we aaltijd opao's van d'n traain haole, want die waarkte in Rotterdam. Hij broch dan euleneutjies voor ons mee. Die kostte nege cente 't pond. Nou, daer kò-je nog 's van dêêle, ok al was 't maor êen keer per week! Ziezô, dat was m'n verhaol over 'langse lijn', waer-ie toch aaltijd weer an trug denkt azzie d'r nou mit je auto heene rijdt.